ROMÂNIA PENTRU HRISTOS

Romania for Christ

Octombrie - Decembrie 2016

Buletin de informare, încurajare la misiune și sprijin pastoral
P.O. Box 2329, Pleasant Hill, California 94523

„Mulțumiți totdeauna lui Dumnezeu Tatăl pentru toate lucrurile în Numele Domnului nostru Isus Hristos !” (Efeseni 5:20

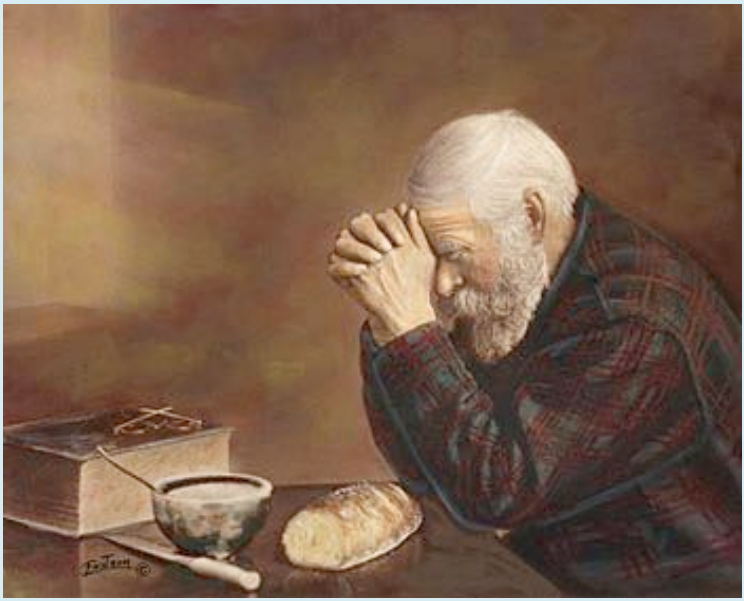

Unire, frumoasă unire,
Dorință ce arde-n Hristos,
Ca toți cei ce cred, în sfințire,
Uniți să trăiască frumos!
Unire, o, dulce unire, fierbinte și-adânc te dorim!
Topește-ne-n sfânta-Ți iubire, Isuse, ca UNA să fim ! (N.M.)

Vai !

Aproapte toate insuccesele se termină cu un „vai!”. Odată inventatorul Edison a fost întrebat cum a rezistat să falimenteze de o mie de ori în descoperirea becului electric. Răspunsul lui a fost: „Nu am falimentat, ci au fost o mie de căi pe care nu s-a putut construi un bec electric”. În Sfânta Scriptură avem mai multe „vaiuri”. Citesc doar câteva: *„Vai de cel ce trăiește fără grijă în Sion”.* Să fii în Sion și să nu beneficiezi de mesajul chemării celor din Sion, și la sfârșitul drumului să ajungi într-un loc diferit... (1 Samuel 4:6).

De alții se spune că sunt activi dar iau hotărâri nedrepte. La sfârșitul călătoriei spirituale ajung la o destinație nedorită (Isaia 10:1). Un „vai” misterious este atunci când oamenii te vorbesc de bine. Purtat de unda laudelor din partea altora devii eroul unei mari greșeli. *„Vai de voi, când toți oamenii vă vor grăi de bine! Fiindcă tot așa făceau părinții lor cu proorocii mincinoși!”* (Luca 6:26).

În viața albinelor sunt multe „vaiuri”. Să privim la unul care se pare să aibă un scop bun. Din motive mai greu de înțeles de mine, în lunile de toamnă unele familii de albine care au hambarele saturate cu miere și polen iau o decizie bună în aparență. Se conservă pe ele și după o vară muncită greu savurează un timp frumos. Dar încetează viața febrilă de creștere a unei generații târzii, și astfel gospodăria lor se întreține din bogăția bunătăților care sunt suficiente pentru a ajunge cu bine în noul an. Însă toamna își are capriciile ei, și le găsește nepregătite. N-am mențional că albina, ca individ sau ca celulă a unui organism, nu poate supraviețui sub temperatura de 12°C. Și, cum vânturile reci apar spontan, ele distrug zburătorele ieșite zilnic la zborurile de recunoaștere și de căutare de flori târzii, sau de aprovizionarea cu apă. În scurt timp familia scade numeric, funcție de vijeliile surpriză. Așa se face că în momentul înghețului familia a scăzut numeric urmând să intre în gerul de iarnă cu un număr mai mic de albine decât cel necesar.

Pentru viețuirea în frig, căldura se păstrează în cuib, în ghem, la fel ca și vara, și ea se obține prin mișcarea agitată a albinelor din centrul cuibului. Cum iarna nu este miloasă albinele find mai puține nu pot supraviețui, nu au desulă căldură, și mor deși au proviziile destule. La primul control de primăvară, stuparul spune cu durere un mare: „Vai”! Hotărârea albinelor în aparență bună a adus un dezatru în familia de albine.

Viața de credință își are „vaiurile” ei. Creștinul trebuie să lupte lupta cea bună, să aleagă o cale bună, să nu se mulțumească cu victoriile altora care au

urmare în pagina 9

ROMÂNIA PENTRU HRISTOS
P.O. Box 2329, Pleasant Hill, California 94523
„Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său!” (Luca 10:2)

Marea Putere a Rugăciunii

„Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit.” Iacov 5:16

Știm din Vechiul Testament că Ilie a fost o forță. Dar Iacov vine și ne destăinue că Ilie a fost ce a fost, fiindcă a fost om al rugăciunii. Nevoia de oameni ca Ilie, oameni ai rugăciunii, e văzută așa de bine din stările de azi asemănătoare cu cele din vremea lui Ilie. O mică comparație poate fi edificatoare în această privință. Pe vremea lui Ilie poporul era depărtat de Dumnezeu. Oare nu este așa și azi? Păcatul începuse la curtea regală, Izabela era desfrânată, și molima de pervertire a caracterelor s-a întins până în sătulețele lui Israel. Altarele Domnului au fost părăsite, chiar dărâmate. Și vai, câte biserici nu sunt azi goale, încât preotului sau predicatorului nici nu-i mai vine să facă slujbă. Câți nu suspină ca și psalmistul, *„Ah, altarele Tale, Doamne al oștirilor!”*

Apoi pe vremea lui Ilie era o lipsă de adevărați prooroci, de bărbați închinați, consacrați Domnului. Nu că nu erau prooroci în Israel. Erau, și încă mulți. Dar nu erau ai Domnului. Erau 450 prooroci ai lui Baal și 400 preoți ai Astarteei. Toți erau în solda lui Ahab, în slujba idolilor. Se vânduseră pentru bani, au vrut să fie pe placul împăratului și al împărătesei. Oameni care trebuiau să slujească pe Dumnezeu, și să învețe pe popor căile Lui, au ajuns să se slujească pe ei înșiși și să învețe pe popor cărările păcatului. Vai ce pacoste, ce blestem au fost pentru toți copiii lui Israel! Aproape pe toți i-au prăbușit în stricăciune. Ilie într-o vreme se credea singur. Totuși Domnul îl asigură că mai sunt șapte mii care nu și-au plecat genunciul înaintea lui Baal. Mai era un Obadia, care deși avea funcție înaltă, mai marele casei împăratului, era un bun credincios. Ba chiar își pusese viața în risc ajutând în ascuns pe alți buni credincioși. Într-o așa vreme a trăit Ilie, omul rugăciunii. Unii spun că vremurile mari creiază oameni mari. Cerințele mari ale vremii, determină pe unii să pună totul la bătaie; ori pierd totul, ori câștigă totul. Ei se aruncă în vâltuarea luptei și ori cad, ori devin eroi.

Apoi, priviți la puterea rugăciunii, care nu numai că l-a făcut pe Ilie să rămână al Domnului în vremuri așa de critice pentru credința în Dumnezeul cel viu, ci îl face să cheme tot poporul la rugăciune pe Carmel. Ce îndrăzneală sfântă! Ce risc! El era omul căutat, căutat cu lumânarea de Izabela spre a fi omorît. Obadia îi spune când îl întâlnește: *„Viu este Domnul, că n-a rămas popor sau împărăție unde să nu fii trimis stăpânul meu să te caute...”* Și iată-l că e gata să înfrunte totul și să ceară împăratului convocarea unei mari întruniri a poporului, cu împăratul, cu proorocii lui Baal și ai Astarteei, toți să vină la rugăciune. E cea mai mare provocare la rugăciune relatată în Biblie. Câtă durere o fi avut în suflet Ilie când a cerut această întrunire. Seceta mare a provocat foamete. Și poporul și animalele tânjeau. Grozavă stare! Inima lui Ilie nu a fost nesimțitoare. Era ca o coardă ce vibra la durerea poporului. Și ce dorință de îndreptare, de trezire a poporului a fost în inima lui când a făcut această convocare! Poate a petrecut nopți întregi pe genunchi, rugându-se pentru această adunare de rugăciune de pe Carmel. Poate chiar zile de post. Cât de fierbinte s-o fi rugat pentru o iluminare a poporului său! Ei erau frații lui. Erau corupți cu totul,

putrezi în stricăciune, dar pe ei vrea să-i apropie de Dumnezeu; pe ei îi cheamă la rugăciune.

Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit. Împăratul consimte, poporul ascultă și se adună pe Carmel și toți preoții încep să se roage. Nu se vede aici puterea rugăciunii lui Ilie? Împăratul era dușman de moarte a lui Ilie și totuși e gata să împlinească dorința lui Ilie. O, de am învăța mai mult să mișcăm pe oameni prin Dumnezeu. E cea mai sigură cale de reușită. E cea mai glorioasă metodă de a lucra cu oamenii. Unde sunt conducătorii creștini care să se roage ca Ilie și să cheme ca el pe alții la rugăciune? Unde sunt oare? Să îndrăznească! Să riște! Nu au nimic de pierdut, ci totul de câștigat. Marea secetă spirituală a secolului nostru și marea decădere a lumii moderne cere lideri, conducători spirituali care să știe lupta pe genunchi și să cheme poporul la rugăciune. Numai conducătorii rugativi se așteaptă să aibe urmași rugativi. Un amvon plin de rugăciuni va umple biserica de rugăciuni. Starea tot mai îngrijorătoare a lumii noastre, alunecarea vertiginoasă spre prăpăd, apropierea zilei celei mari a Domnului, toate trebuie să ne facă să suferim. Să ne doară de frații noștri, de copiii noștri. O, slujitori ai Dumnezeului Preaînalt folosiți genunchii. Căci mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit. Vă sunt bisericile goale, altarele dărâmate copiii căzuți în desfrâu? Cum puteți sta nepăsători? La rugăciiune cu toții, și membrii și comitet, și predicator sau preot. Prăbușiți-vă pe genunchi și imploați mila Dumnezeului Celui viu gata să pedepsească cu asprime păcatul care e mai greu decât nisipul mării. Așezați-vă între Dumnezeu și popor și vă veți convinge că *mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit*.

Priviți apoi puterea mare a rugăciunii în rezultatele de pe Carmel. Nimic nu ar fi putut convinge mai puternic de crezul lor greșit pe preoții lui Baal și ai Astarteei ca și rugăciunea de pe Carmel. Oricâte dispute ar fi avut cu ei, orice argumentare ar fi folosit Ilie, totul ar fi fost zadarnic. Ei n-ar fi cedat. Probarea practică a rugăciunii a fost cea mai bună metodă de a-i convinge. La fel, ce putea convinge mai bine pe un popor întreg ce șchiopăta între două păreri, cu privire la adevăratul Dumnezeu, decât rugăciunea și răspunsul prin foc. Nu predicile strălucite, nu sclipitoarele argumente logice, nu ceremonialurile provoacă treziri spirituale, ci rugăciunea. Nu corurile armonioase, nu programele frumos întocmite, nu mulțimea convinge sufletele. Nu, nimic din acestea n-au fost pe Carmel.

Oamenii care au mișcat lumea în cele spirituale au fost oameni ai rugăciunii. Iacov spune despre Ilie că a fost *„supus aceloraşi slăbiciuni ca şi noi”*. Asta îmi dă curaj și mie și ție. Și tu poți deveni unul care să miște lumea. Vrei? Atârnă de tine, de felul cum vei folosi genunchii. Nu te mulțumi să fii creștin formal, creștin de duzină. Lumea are nevoie de giganți ai rugăciunii, care să ajungă cu o mână până la Dumnezeu și cu cealaltă să împartă apoi darurile harului unei lumi pierdute. Oare înțelegi tu adevărul acesta? Oare vei căuta tu să fii unul? Pentru aceasta se cere renunțare și consacrare. Dumnezeu poate săvârși minuni, dar are nevoie de oameni pe care să-i poată folosi; oameni care să lupte pe genunchi în cămăruță, nu pe scenă, care nu-și doresc slava lor, ci a Lui; oameni gata să urce pe altar. Atunci El va trimite focul sfânt spre a-i aprinde, iar cei aprinși vor aprinde bisericile, le vor incendia și cu dogoarea focului dragostei vor înmuia, vor topi totul, chiar și cele mai tari inimi.

Petru Popovici

E rândul nostru

Fapte 17:22-30

Dacă ne uităm la apostolul Pavel, focul inimii lui este deopotrivă în grija pentru toate bisericile și nu în mai mică măsură în responsabilitatea de a vesti Evanghelia lui Hristos Domnul, celor ce au nevoie de ea.

În ceea ce privește răspândirea Evangheliei pentru cei pe care Dumnezeu i-a așezat pe inima noastră, suntem de acord că toți trebuie să facem ceva și toți ar trebui să facem mai mult decât facem de obicei, ca Evanghelia Împărăției să ajungă la toți. Răspunderea care apasă pe umerii noștri e atât de mare încât noi o simțim nu doar din când în când ci pe bază permanentă și știm ce așteaptă Dumnezeu din partea noastră. Întrebarea care se pune la această oră este o întrebare care trebuie să ne dea de gândit nouă pocăiților:

Cine le va transmite celor ce se pierd, mesajul pe care îl are Dumnezeu pentru ei?

I. Cine le va spune că Dumnezeu a dat harul mântuirii pentru toți oamenii?

Cine le va spune cuvintele apostolului Pavel prin Duhul Sfânt: *„Harul lui Dumnezeu care aduce mântuire pentru toți oamenii a fost arătat ...”* (Tit 2:11)?

Dumnezeu ne-a trimis pe noi în lume cu această misiune să facem cunoscut harul lui Dumnezeu pentru toți cei pe care Dumnezeu într-un fel sau altul îi scoate în calea noastră. Ei nu știu nimic despre harul mântuirii, deoarece noi poate ne-am neglijat misiunea noastră de trimiși împuterniciti ai lui Dumnezeu cu misiunea urgentă și cu rugăciunea fierbinte în Numele Domnului Isus Hristos: „Împăcați-vă cu Dumnezeu”

II. Cine le va spune că Dumnezeu le poruncește să se pocăiască?

Apostolului Pavel nu i-a fost frică nici rușine de cei ce erau învățații vremii dar complectamente iliterați în ce privește cunoașterea Domnului Isus. Dumnezeu a zguduit Areopagul prin cuvintele puse în gura apostolului Pavel: *„Dumnezeu poruncește astăzi tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască... ”* (Fapte

17:30). Acest mesaj este la fel de actual astăzi, și Dumnezeu ni l-a încredințat nouă să-l ducem la cei ce au nevoie de el, la fiecare suflet omenesc care e în pragul pierzării.

Ce vor face ei cu mesajul după ce-l vor auzi suntem siguri că Dumnezeu se va îngriji ca să-și facă efectul în fiecare inimă, și la urma urmei ei sunt răspunzători dacă îl primesc sau îl resping, dar până atunci e răspunderea noastră să-l ducem celor ce nu l-au auzit încă. Noi am auzit porunca la timpul nostru pentru ca alții au ascultat de porunca lui Dumnezeu și ne-au vestit Evanghelia.

Da, pocăința este o poruncă atâta timp cât cei ce știu lucrul acesta se pun la dispozitia lui Dumnezeu să ducă această poruncă celor ce se pierd fără să cunoască ce așteaptă Dumnezeu de la ei.

III. Cine le va arăta bunătatea lui Dumnezeu care îndeamnă la pocăință? (Romani 2:4)

„Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință?" (Romani 2:4). Și noi suntem cei care ne mirăm foarte mult cum de nu văd ei bunătatea lui Dumnezeu care se descoperă în multe chipuri și în multe feluri față de fiecare om. Ei nu pot să vadă până când nu va fi cineva care să le-o arate. Bunătatea despre care vorbește Dumnezeu aici este bunătatea din Evanghelie, bunătatea de la Golgota, bunătatea exprimată în Ioan 3:16, bunătate care exprimă dragostea Tatălui în acțiune, care dă pe Fiul care Se jertfește de bună voie pe Sine Însuși ca să salveze o lume păcătoasă.

Famenul etiopian a recunoscut neputință lui de a înțelege lucrurile din Cuvântul lui Dumnezeu și a recunoscut nevoia lui de ajutor ca să înțeleagă. Undeva în sfera de influență a vieții tale se află cel puțin un suflet care are nevoie de ajutorul tău, fără de care el sau ea nu poate să vadă pe deplin această bunătate Părintească, Dumnezeiască, bunătate care îndeamnă pe fiecare om la pocăință. Desigur, lista poate să continue. Ceea ce este important e să nu uităm că pe umerii noștri apasă marea însărcinare, marea misiune încredințată nouă să ducem Evanghelia prin viu grai, prin tot ceea ce suntem și prin tot ceea ce facem celor pe care Dumnezeu i-a așezat pe inima noastră.

Ei au nevoie de Evanghelie mai mult decât de orice în viața lor chiar dacă acum ei nu realizează lucrul acesta, și misiunea de a le da Evanghelia ne-a fost încredințată nouă. Dragostea lui Dumnezeu îi dorește și pe ei să fie în rândul celor răscumpărați, îndelunga Lui răbdare îi așteaptă și pe ei, Cerul așteaptă să se bucure de fiecare la rândul cetei lui.

Dacă ni se pare că El întârzie să vină, să ne amintim că cei care poate au întârziat să aștepte și să lucreze și să grăbească venirea Lui cu fapta suntem chiar noi care suntem chemați să le facem cunoscut oamenilor ce așteaptă Dumnezeu din partea fiecăruia dintre ei.

Doamne, Te rugăm să ne dai putere de la Tine să fim la dispoziția Ta pentru nevoile veșnice ale neamului nostru, și să ne deschizi mintea și inima să înțelegem și să lucrăm cu înțelepciune și cu diligență în lucrarea Ta glorioasă pentru ca Evanghelia să rodească și mulți să se întoarcă la Tine prin credința în jertfa Domnului Isus Hristos, care s-a jertfit și pentru noi și pentru ei deopotrivă. Amin.

Costel Cristea

Transalpina

Din văile realității omenești,
Pe înălțimile creației Dumnezeești…
„Tot pământul este plin de gloria Lui” (Isaia 6:3)

După o zi încărcată cu istorie umană și cu frumuseți naturale la Castelul Peleș și castelul Bran, am ajuns târziu seara la Sibiu unde am planificat să rămânem peste noapte pentru ca în ziua următoare să trecem din Transilvania în Oltenia pe drumul cel mai scurt. Am pornit pe drumul

național 67, așa numitul Transalpina, sau Drumul Regelui, de la Sebeș, județul Alba, la Novaci, județul Gorj. Cunoscută ca cea mai înaltă șosea din România; 2145 m altitudine la Pasul Urdele, 150 Km lungime; peste vârful munților Parângului. Numit de unii „Un drum prin nori”, și bine zis fiindcă atunci când sunt nori ai sentimental că-i atingi cu fruntea.

Despre aceasta aș vrea să scriu în acest articol, despre Transalpina, dar nu ca aventură turistică nici ca informații geografice deși și acelea sunt inevitabile, ci aș vrea să-l privim ca pe un sanctuar divin al Dumnezeului nostru sfânt și mare, unde El își exprimă într-un mod grandios măreția, ingeniozitatea și slava.

Mă gândesc la Moise când pe un munte a văzut slava lui Dumnezeu, a vorbit cu El, a primit cele zece porunci și direcțiuni de viață pentru poporul Israel, sau tot Moise în fața rugului aprins când Dumnezeu i-a spus să-și scoată încălțămintea din picioare căci stătea pe un pământ sfânt. Ce este un Sanctuar Divin unde Dumnezeu Își revelează gloria, sau ceea ce este un pământ sfânt în concepția noastră, sunt lucruri departe de realitate și trăim mai mult în mistic. Eu nu pot să descriu simțământul meu în realitatea prezenței lui Dumnezeu pe Transalpina, dar știu că mi-a vorbit mie și L-am simțit acolo în orice direcție îmi întorceam capul. Deconectat de realitățile din vale simțeam că sunt acasă la Dumnezeu. La noi în vale facem noi ce vrem și apoi cerem Lui să binecuvinteze umblările noastre. Acolo am învățat cea mai bună lecție de teologie. O teologie practică, reală, naturală, care nu are nimic comun cu dogmele noastre și cu ceea ce suntem obișnuiți să credem. O căprioară care trecea drumul, o pasăre multicolor decorată, un bondar deplasându-se parcă pierdut în univers, toate îmi spuneau că sunt acasă la ele și nu se îngrijorează de nimic. Toate mă întrebau în mod tacit ce este, în lumea modernă, stresul?

Am pornit de dimineață din Sibiu, fără micul dejun. Șoferul nostru, cumnatul meu Iosif Curelariu, ne spunea să avem răbdare căci ne duce la un restaurant în drumul nostru unde o să avem și micul dejun și prânzul. Aveam sau nu răbdare nu aveam altă alternativă. Și fiindcă tot eram pe

drumul regelui, Iosif ne-a oprit la Popasul Regelui, un restaurant bun în inima munților, pe malul lacului de acumulare Vidra, la Obârșia Lotrului, acolo unde oamenii au învățat să folosească resursele lui Dumnezeu ca să producă curent electric pentru binele lor. La popasuri de acestea ar trebui să nu uităm să ne oprim pentru a mulțumi lui Dumnezeu pentru aceste binecuvântări. Ne-am văzut de drum care șerpuia pe crestele pleșuve ale Parângului pline de abundența Creatorului. Se apropia seara și am realizat că nu mai putem continua drumul ca să ajungem noaptea în Tg. Jiu sau Tr. Severin și deci am început să contemplăm căutarea unui loc de dormit acolo pe crestele munților. Astfel ne-am oprit în Stațiunea Rânca, la Taverna Olteanului. Un hotel bun cu restaurant unde ne-am odihnit peste noapte. Înainte de lăsatul serii am mai aruncat o privire, de pe terasa hotelului peste crestele semețe ale munților Parângului, de acum împădurite cu brazi subt crestele pleșuve, și așa am văzut soarele ascunzându-se parcă după vârful unui munte în lupta cu măreția muntelui și frământarea norilor care erau la ei acasă. Astfel ca un ultim gest soarele ne-a aruncat o privire înapoi ca un zâmbet, era zâmbetul lui Dumnezeu care ne întreba cum ne-a plăcut Transalpina.

Dimineața am pornit în jos spre vale. Spre "valea plângerii" și a suferinței umane. Aș fi preferat să rămân acolo pe munte dar Dumnezeu mi-a spus să merg jos în vale să sufăr cu cei ce suferă, să plâng cu cei ce plâng, să mă bucur cu cei ce se bucură. Tu ai auzit vreodată lucrul acesta din partea lui Dumnezeu? Am văzut în vale unii care vor să facă ceva pentru Dumnezeu dar nu știu cum, nu au înțelepciune. Alții nu au resurse. Am văzut pe unii care nu sunt interesați în suferința altora căci le ajunge a lor. M-am întrebat serios în care tabără sunt eu? Poate că este bines să te întrebi în care tabără ești tu? Am vizitat un spital și am văzut acolo multă suferință umană și mare lipsă de resurse și servicii. Am văzut în parcarea acelui spital gropi în care dacă-ți intră roțile mașinii rămâi suspendat în ele. Acela era un spital județean. Am văzut o frământare socială, politică, economică, de toate felurile fără precedent în istoria României. Mi se pare că și biserica lui Christos nu mai știe în ce luntre se află. Mi se pare că foarte mulți creștini au fost prinși de somn și buimăciți de valurile lumii contemporane. Nu mă refer la insuficiențele sau dezacordurile doctrinare, dogmatice ci mă refer la ceea ce înseamnă a suferi cu cei ce suferă și a plânge cu cei ce plâng.

Unora dintre noi ne place să stăm pe munte fără stres, fără zgomote, fără încercări și provocări, cu doctrina noastră „corectă" și satisfăcătoare. Ne simțim bine acolo, ne mândrim cu ceea ce știm și ceea ce credem, cu o doctrină testată de istorie, confirmată de teologi cu reputație istorică. Dar dacă ce credem noi este aprobat de teologi cu renume dar nu este confirmat de trăirea noastră ne plasăm automat în tabăra celor „ne-cunoscuți" de Domnul.

Între Transalpina și valea plângerii, tu și eu suntem o entitate responsabilă în fața lui Dumnezeu. Am fost creați după chipul și asemănarea Lui. Avem un potențial și o misiune în această lume. Știi tu care este valoarea și rolul tău, ce așteaptă Dumnezeu de la tine? Atunci când coboram de pe Transalpina jos în vale mă gândeam ce duc cu mine din experiența mea de pe înălțime? Experiența noastră de trăire cu Dumnezeu pe înălțime trebuie să fie conținutul mărturiei noastre pentru cei din vale. Trebuie să beneficieze și ei de ceea ce beneficiem noi. În definitiv, acesta este rolul și misiunea noastră pe acest pământ, să arătăm lumii în care trăim valorile trăirii cu Dumnezeu pe înălțimile spirituale.

Zach Ploscaru

Domnul Isus i S-a descoperit lui Ioan pe Patmos astfel: „Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților!" (Apoc. 1:17-18). Numai Unul, în toată omenirea, în toată istoria, în tot universul, a fost în stare să Se recomande pe Sine Însuși astfel: „Cel viu! Am fost mort și iată că sunt viu în vecii vcecilor!" (Apoc. 1:18). Acesta e Mântuitorul, Răscumpărătorul, Regele, Domnul nostru Isus Hristos. Ne putem rezema pe Cuvântul făgăduințelor Lui. Slăvit să fie în veci Numele Domnului!

urmare din pagina 2

creat un hambar plin. Din o mie de căi una singură a adus lumina. Din toate căiile lumii una singură duce la Cer. Alegerea noastră e limitată de noi înșine, de ceea ce suntem noi. Generații întregi au căutat, și caută o soluție, și n-au avut sucess. Unul Singur a venit cu o soluție bună și ne oferă această bună cale și nouă. El a venit din lumea Lui în lumea noastră, și El singur știe drumul vieții. Biblia ne spune că ai Săi nu L-au primit, dar cei ce L-au primit au viața veșnică.

Deși albinele în aparență au luat o hotărâre bună, sfârșitul a fost un „vai". Stuparul priceput privește toamna la căile alese de albine. La fel, liniștea, mulțumirea de sine, activitatea redusă și altele sunt semnele unei lenevii sau mulțumiri spirituale. Când Creatorul privește la noi, la amendamentele atașate de noi la legea lui, El știe că suntem greșiți. Cuvântul Său este Da și Amin! Toate îndulcirile noastre, oricât ar părea de bune, au în ele un „vai". Hambarele pline nu trebuie să ne ducă la delăsare. Ele sunt osteneala celui ce a lucrat cu sârguință. Numai generația ce urmează după noi poate dovedi dacă am muncit sau am ales să ne conservăm comorile. Să pregătim până mai e posibil o noua generație. Ea este aceea care pregătită sau nepregătită va intra în viforul ce urmeză todeauna după o vară frumoasă. Cel ce priveste din înălțimea cerurilor știe unde duce calea vieții noastre. Să aceptăm această realitate și să urmăm pe calea Domnului Isus.

Stuparul

Vești din câmpul Evangheliei

Dragii noștri,

Dăm slavă Domnului pentru mântuirea oferită în dar prin jertfa Domnului Isus. De asemenea, mulțumim Domnului pentru dumneavoastră și dragostea pe care o arătați față de lucrarea misionară din Gorj. Domnul să vă binecuvnteze în tot ceea ce faceți!

Sunt câteva lucruri pe care vrem să vi le comunicăm cu privire la lucrarea din județul Gorj (pentru că nu v-am dat demult detalii despre lucrarea pe care o facem și nevoile pe care le avem. Prin urmare:

1) Lemne pentru Cărpiniș. Am vorbit cu Vicu despre lemne și mi-a zis că pentru Cărpiniș a cumpărat anult trecut multe lemne, și anul aceasta nu mai este necesar să mai cumpere altele (dacă intervine ceva nou vă vom comunica).

2) Excursie pe Rânca. Vrem să facem o excursie cu tineri din Cărpiniș pe Trans-Alpina (de la Rânca în sus), timp de o zi, în care să putem să ne relaxăm și să stăm pe îndelete de vorbă cu ei despre mântuire, dar care să le ofere totodată și posibilitatea unei ieșiri în natura. Oamenii pe aici sunt săraci iar copiii și tinerii nu își permit astfel de momente.

3) Evanghelizare la Tg-Jiu. Am avut prin harul Domnului, o evanghelizare la Biserica Baptistă „Maranata”, din Tg-Jiu, prin care am încercat să înviorăm lucrarea Domnului de aici. La această acțiune am decis în adunare ca fiecare să aducă pe cineva din lume și astfel să putem vesti Evanghelia și altora, nu doar credincioșilor.

4) Septembrie. În luna septembrie avem deja organizate la biserica din Tg-Jiu urmatoarele acțiuni:

- 2-4 sept. – studiu teologic pe tema „Creștinii și provocările lumii contemporane”;
- 11 sept. – botez nou-testamental;
- 16-18 sept. – studiu de consiliere și psiho-terapie creștina pe tema „Anxietatea și depresia, abordare sistemică în consilierea creștina”.

5) Baza de agrement. Prin harul Domnului dorim să amenajăm la Curtișoara o astfel de bază care să includă un teren de sport (am atasat planul proiectului). Avem terenul și avem deja o construcție pe acest teren. Aceste proprietăți sunt pe numele misiunii din Sibiu. Unii mi-au zis că nu se merită o astfel de „investiție pentru distracție”, dar ea este justificată de degradarea economică

continuă a zonei (falimentul mineritului) și efectul se reflectă în șomaj și în (e)migrarea tinerilor spre alte zone ale țării sau UE. Tinerii sunt dezamăgiți de tot ceea ce oferă județul Gorj. De aceea credem că o bază de agrement este foarte folositoare pentru adolescenți, tineri și alte categorii de vârstă, pentru a-i atrage către biserică sau pentru a-i ține lângă biserică. De asemenea, ne este folositoare în lucrarea din Penitenciar în sensul că îi putem scoate pe deținuții de la programele noastre la „câte un fotbal" la biserica de la Curtișoara sau la întâlniri cu familiile lor, etc. O astfel de bază ne-ar oferi oportunitatea organizării de timp liber, jocuri, sport în grupuri din care să facă parte (ca invitați) tineri sau persoane de alte vârste din afara bisericii, pentru a asculta Evanghelia. Trebuie specificat, că în acest moment singurul mod în care îi putem scoate pe copii și tineri la acțiuni sportive este să închiriem câte un teren de tenis sau fotbal pentru câte o oră, ceea ce nu este eficient datorită timpului limitat și a costurilor ridicate de închiriere.

Frate Costel, inițial nu am vrut să vă împovărez cu această problemă a noastră, dar de câțiva ani tot încercăm să găsim bani pentru acest proiect și nu reușim. De aceea, vă expunem și dumneavoastră aceasta problemă a noastră, ca să vă rugați pentru noi și poate să le povestiți și altora care ar fi dispuși să ne ajute în vreun fel. În acest moment avem ceva bani pentru zugrăvirea clădirii și construirea unei scări interioare pentru mansardă, dar ne mai trebuie bani pentru gard, finalizarea amenajarii fântânii și construirea terenului multifuncțional de sport. În primul rând vrem sa construim gardul. Rugați-vă pentru noi! Vă mulțumim pentru tot ceea ce faceți pentru noi! Domnul să vă binecuvanteze și să vă răsplătească tot efortul și sacrificiul!

Cu dragoste în Christos! (Marian Popescu, Tg-Jiu)

Har și pace de la Domnul și Mântuitorul nostru!

Luni, 18 iulie, am avut la Cărpiniș o evanghelizare cu un grup din Austria, care s-a desfășurat astfel: Am fost cu tinerii prin sat (din poartă-în-poartă) și am vestit Evanghelia la toți cei pe care i-am întâlnit. Seara am avut serviciu în biserică, iar în paralel tinerii au lucrat cu copii în curtea bisericii. Au fost prezenți 32 de tineri din Austria si vreo 30 de la Tg-Jiu plus ai noștri din biserică. Din sat au venit 25 de adulți care nu frecventează biserica și aprox. 30 de copii.

Ne rugăm ca Domnul să binecuvinteze Cărpinișul cu pocăință și mântuire. Vă mulțumim pentru dragostea arătată

față de noi și lucrarea de aici! Domnul să vă binecuvinteze cu mult har și să vă răsplătească tot efortul și sacrificiul! Cu dragoste în Hristos (Vicu Stamatoiu).

Vă anunțăm cu bucurie că pe data de 19 iunie, de ziua Rusaliilor, aici la noi, am avut un botez la Corni. S-a botezat o persoană, sora Neli, și dau slavă Domnului pentru această lucrare de la Corni. Cu această ocazie au fost foarte multe persoane nemântuite din Corni, prieteni, vecini, rudenii de-ale sorei Neli și consăteni care au venit să asiste la acest eveniment. După terminarea slujbei de botez, am avut o masă de dragoste, unde am stat de vorbă cu cei nemântuiți care au participat la slujbă. Cred că Dumnezeu a adus la mântuire și alte suflete cu această ocazie. Ne rugăm lui Dumnezeu și Îi cerem cu credință să avem cât mai repede un alt botez la Corni sau la Stremț. Amin!

Vă salut cu 2 Corinteni 5:17. (Gavril Nedila)

Rugați-vă pentru lucrarea cu copiii și tinerii din Moflești, Talpași (imaginea de mai jos), unde misionează fr. Cornel Ciugolia. Vă mulțumim pentru tot ajutorul pe care ni-l dați în Numele Domnului Isus. (Cornel Filip)

Dilema

Trăim o vreme de atacuri cumplite împotriva credinței în Dumnezeu. Richard Dawkins, fruntașul ateilor de azi, se și numește pe sine conducătorul „noilor atei", adică a celor mai avansați decât cei pe care-i conducea dna Madalyn Murray O'Hair acum vreo treizeci de ani. Dawkins se mai numește pe sine și pe toți cei ca el, (și care scriu frenetic astăzi cărți cu vagoanele împotriva credinței), ca fiind „cei luminați" și chiar prin aceasta vrea să spună că toți cei ce cred în Dumnezeu ar fi întunecați. Ce inversare a lucrurilor! Ce răsturnare a adevărului! Ce poleire mârșavă a minciunilor diavolului în ambalajul falsei științe.

Metoda acestor noi atei este să declare ca adevăruri niște teorii nedovedite și mincinoase și să le repete cât mai des în presă și la televizor, ca lumea să se obișnuiască și până la urmă să le creadă.

Aceștia afirmă mereu că, „noi știm cum a început viața," și de fapt teoriile pe care le prezintă sunt toate false, fără nici o bază științifică. După cum spunea un apologet creștin, „Sărmanii de ei! Ei nu știu nici ce este viața și vor să ne spună cum a evoluat viața." C.S. Lewis spunea ironic despre ateii aceștia: „Dacă mintea, gândirea omului depinde numai de creier, și creierul depinde numai de reacțiile biochimice, și reacțiile acestea sunt până la urmă doar un flux inert de atomi, atunci nu pot înțelege cum gândirea acestui creier ar avea mai multă importanță decât foșnetul unui vânt prin pomii din pădure."

Procesele fizice și chimice nu crează viață. Teoria cu „generația spontanee", cum că viața a început cumva din întâmplare prin procese chimice la temperaturi înalte, este o teorie care a căzut demult ca o superstiție științifică. Acum peste 150 de ani Pasteur a dovedit că atunci când micro-organismele sunt distruse prin căldură, nu se produce altă formă de viață, ci rezultatul e materie moartă. Materia moartă nu produce viață. Savanții au dovedit că viața pretinde existența unui cod celular extrem de amănunțit, numit ADN, în nucleul microscopic al fiecărei celule vii. Selecția naturală nu poate explica codul acesta genetic. Aici e vorba de un proiect, o gândire și o bază informatică, înainte de a fi existat celula vie. Și aici „luminații atei" se întunecă la față, fiindcă existența universului și a vieții impune existența unui Creator, a Unui Arhitect înțelept, a Unui Dumnezeu Atotputernic, și ei nu vor să accepte așa ceva.

Savanții necredinței de fapt se împușcă singuri atunci când recunosc că teoriile lui Darwin nu fac altceva decât să încerce să dovedească într-un limbaj pseudo-științific că răspunsul la întrebarea despre „originea speciilor" este că „speciile au evoluat din alte specii". Dar acesta nu este un răspuns, ci un fel de a spune că nici Darwin și nici ateii de azi nu știu cum a început viața, cum a apărut prima specie, primul organism viu.

Biblia începe cu o declarație uimitor de simplă și cât se poate de radicală: *„La început Dumnezeu a făcut cerurile și pământul!"* Fără a recunoaște adevărul acesta, știința nu e știință. Fără Dumnezeu nu e viață. Fără Hristos nu e viață veșnică.

„Timotee, păzește ce ți s-a încredințat; ferește-te de flecăriile lumești și de împotrivirile științei, pe nedrept numite astfel, pe care au mărturisit-o unii și au rătăcit cu privire la credință" (I Timotei 6:20-21).

„Coiful mântuirii" să ne păzească mintea de rătăcirile vremii în care trăim, și inima să ne fie păzită de Dumnezeu în harul Domnului Isus Hristos! (vp)

O lume perfect...ă...aaaaaahh

Nu că nu mi-ar place să fiu iarăși tânără... dar dacă îmi fac corect socotelile, spun drept că nu mi-ar mai place să fac prostiile pe care le-am făcut în viață. Mi-ar place să întorc timpul înapoi dar numai daca aș putea avea mintea de acuma, dacă aș rămâne Stan Pățitul care sunt astăzi ca să pot evita anumite locuri și lucruri și... persoane. Mă uit înapoi cu groază și rușine de multe ori la vechile mele alegeri... și la aroganța cu care am înlăturat sfaturile celor mai în vârstă, de cele mai multe ori.

Da, s-a ajuns la o cunoaștere mult mai înaintată în zilele noastre; dar ce prăpastie este între inteligență și înțelepciune, între cunoașterea unor lucruri sau capacitatea de a gândi corect și de a lua hotărâri potrivite și înțelepte. Guvernele noastre au cunoștințe adânci și înalte, și cât pământul de lungi și late asupra oricărui subiect, și totuși iau niște hotărâri de te crucești. Iacov scrie că există o înțelepciune de sus, de la Dumnezeu, dar există și o înțelepciune care nu vine de sus, „ci este pământească, firească, drăcească" (Iacov 3:15). O înțelepciune fără frica de Domnul duce la războaie, ura între oameni, face legi care nu țin seama de rânduiala divină, fiindcă e o înțelepciune drăcească. Doamne, ferește-ne de oameni care n-au înțelepciunea de sus.

Dar, deși va fi să ne afecteze și pe noi tot ce se întâmplă pe fața pământului, gândurile mele de azi sunt mai degrabă despre viața la sol... a omului de rând care face alegeri proaste de multe ori dintr-o mândrie nemotivată (că absolut nimănui nu-i pasă cum arătăm de bine), nevrând să învețe din experiența celor mai în vârstă. Solomon zicea că tot ce a fost o să mai fie. Eminescu a copiat ideea în *Glossa* atât de frumos... dar dacă nu o aplicăm... nu putem să îi savurăm sănătoasa rezolvare. De aceea prețuiesc învățăturile pe care le-am cules din viață, uneori cu lacrimi și amare suspine, lecțiile mele cele mai prețioase pe care nu le-aș da nici chiar dacă mi-ar putea da cineva tinerețea înapoi.

M-am întrebat de ce oare cei tineri au așa o problemă să învețe din greșelile celor mai în vârstă? Păi, mi-am răspuns tot eu, care greșeli? Că te uiți la oameni cum se prezintă care mai de care mai perfecți, în biserică, în societate, la lucru. Nu face nimeni nici o greșeală! (sau nu admite nimeni că a făcut). Nimeni n-a greșit cu nimic, niciodată… Cunoașteti astfel de oameni care nu recunosc că au greșit nimic în viața lor? Eu una nu mai am răbdare cu ei.

Îmi stă în față exemplul lui David când proorocul s-a apropiat și i-a pus degetul în piept și i-a zis: „Tu ești omul acela!" Ce om a fost David! A recunoscut nu numai în fața proorocului, dar o minunăție de Psalmi au fost inspirați de acel moment de recunoaștere. Și nu l-a slăbit spiritual faptul că a recunoscut, și nu l-a degradat în fața lui Dumnezeu care îi știa păcatul înainte de a se fi înfăptuit. Și omul acesta atât de păcătos a devenit om dupa inima lui Dumnezeu.

Dar avem astazi frați și surori în vârstă de o perfecțiune de care nu te poti apropia. Nimeni nu a greșit, toți își mângâie neprihăniții ciucuri de farisei pe la colțuri. La cine să se ducă tinerii după sfaturi? De la cine să învețe?

Dacă n-ar fi Biblia, corectă și adevărată, să ne spună despre viață, așa cum este ea, cu suișuri și coborâșuri, cu bune și cu rele, cu pedepse și iertare; să ne spună despre un Dumnezeu drept dar iertător, despre o șansă unică de salvare indiferent cine suntem, și de unde venim...?!

De aceea zic iarăși, spun și eu de-ale mele, dar luați, dragii mei, Cuvântul lui Dumnezeu, și citiți, ca să vdeme că toti oamenii greșesc, dar Dumnezeu este Lumină și Adevăr și Dragoste. Citiți Biblia cât mai des findcă din ea curg izvoarele vieții și absolut orice sfat și învățătură de care ai nevoie. Citește și tu, Rodica, Biblia, citeșste!

Vine toamna. Nu, în California nu au ruginit încă frunzele. În gradina mea încă înfloresc roșiile și am încă vreo câțiva castraveți cățărați pe gard. Încă pot face o salata buna din ele... Nu, nu de toamna asta vroiam să vorbesc. Este o altă toamnă, un anotimp dulce și gustos, ca un zâmbet trist, ca un fagure de miere. Este toamna vieții.

Nu de mult a murit un frate din Bay Area, de 62 de ani. M-am uitat la poze și nu l-am recunoscut. Am vazut însă o poză de vreo 35 de ani în urmă, și mi-am amintit de el. Ce face toamna vieții cu noi! Ne trecem toți, mai pe rând, mai la grămadă Alții mai tari rămân mai mult. Alții se duc Până ieri făceam planuri. Astăzi facem socoteli. Se mai merită să investim în garul acela? Să-l facă cei ce vin după noi. Cât mai trăim noi, mai stau stâlpii în picioare...

Am adunat la hârburi, că-mi trebuiau. Tare îmi trebuiau de toate. Lasă să fie acolo că nu știi când va fi nevoie de ele... Azi îmi stau în cale. Le împrăștii că nu mai văd nevoia lor, doar oboseala și stresul ce mi-l produce menținerea lor. Ezit uneori. În unele zile mă simt în toată puterea, gata să înfrunt orice, doar că până îmi beau cafeaua de dimineață consum energia și îmi schimb planurile. La ce folos atâta alergare? La ce bun?

Mă uit în urmă și mă bucur de tot ce am făcut pentru Domnul. Cam puțin, raportat la posibilități. Mult timp pierdut aiurea, multă trudă la stăpânii lumii. Multă alergare dupa himere. Mă bucur de ce am făcut pentru cei dragi. Și acolo se putea face mai mult. Aș vrea să compensez, să mai adaug ceva, dar nu merge. Timpul a trecut, sezonul este aproape sfârșit...

De ce scriu despre acest subiect melancolic sau trist? Pentru că mai sunt alții care nădușesc ca și mine și care mai au timp. Timp de semănat până se mai poate coace ceva, până se mai pot culege ceva roade, timp în care mai pot investi în cea mai mare investiție posibilă, acolo unde stocurile nu scad, în Împărăția lui Dumnezeu.

Vine toamna, toamna vieții. Se îngălbenesc frunzele. Încă sunt frumoase azi, culori coapte și dulci, dar n-o să mai stea mult așa. Vine vântul și ploile și vremea rea, că toate îș au vremea lor

Rodica Boțan

Adevărul care nu poate fi înăbușit

„Voi creștinii sunteți niște încrezuți," îmi spunea un tânăr. „Voi credeți că Isus este singura cale înspre Dumnezeu. Este de-a dreptul o insultă la adresa tuturor celor care urmează o altă religie." Și lovitura finală, după care ne-am despărțit a fost: „Vezi, tocmai opiniile acestea religioase ale voastre care nu tolerează nici o altă religie duc la ură și violență." Desigur, tânărul acesta nu este singurul care are această părere. Într-o lume care celebrează „toleranța" și „pluralismul," afirmația că Domnul Isus este singura cale înspre Dumnezeu este considerată extrem de ofensivă. Rabinul S. Boteach dă glas multor critici când numește afirmațiile creștine „rasism spiritual."

Dar oare este creștinismul singura religie care face afirmații exclusive cu privire la adevăr. Sau, se poate spune că aceste afirmații sunt cauze ale violenței? În cartea sa „The Case for Faith" („Argumentul pentru credință"), Lee Strobel spune că unul dintre cele mai mari obstacole care îi împiedică pe oameni în căutarea lor spirituală, este exclusivitatea afirmației că Isus este adevărul. Ca să ajungă la rădăcina acestei probleme, Lee Strobel i-a luat un interviu renumitului teolog Ravi Zacharias, care a crescut în India, printre musulmani și hinduși.

Mai întâi, Zacharias îi spunea lui Strobel că atunci când rostești un adevăr, această afirmație este, prin definiție, exclusivă. De fiecare dată când faci o afirmație adevărată, în mod implicit ai spus că tot ceea ce contrazice afirmația făcută este o falsitate. Ceea ce nu înțeleg mulți creștini, este că fiecare religie face afirmații cu privire la adevăr, întocmai ca și creștinismul.

De pildă, musulmanii afirmă exclusivitatea religiei lor. Budismul s-a născut atunci când Buddha a respins afirmațiile hinduismului. În ce-i privește pe hinduși, ei, la rândul lor sunt absolut necompromițători cu privire la mai multe din doctrinele lor, cum ar fi karma și reîncarnarea. Ateii fac și ei afirmații exclusive: Nu există Dumnezeu! Prin definiție, ei sunt intoleranți față de convingerea că Dumnezeu există. În alte cuvinte, cei care îi acuză pe creștini de aroganță, ignoră faptul că toate religiile fac același lucru.

Datoria noastră este să avem o mărturie despre Hristos, dar în dragoste. Dacă mărturia creștină este făcută în dragoste, nu poate fi acuzată de violență. Atunci, violența nu este vina creștinului, ci a celor care, împotrivindu-se mesajului Evangheliei, îi urăsc pe creștini.

În cuvintele lui Ravi Zacharias, „nu știu de nici o țară cu majoritate creștină în care viața să-ți fie în pericol pentru că ai o altă credință. Dar există multe țări în care a deveni creștin înseamnă să-ți pui viața în pericol. Lupta împotriva adevărului poate fi atât de cruntă, încât poate da naștere la violență și ură chiar și atunci când persoana n-a făcut nimic rău." Pentru noi rămâne adevăr suprem afirmația Domnului Isus: *„Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine."* (Ioan 14:6)

Cartea lui Lee Strobel menționată mai sus este o sursă excelentă pentru răspunsuri la astfel de provocări. Dar trebuie de asemenea să ne dăm seama că necreștinii au dreptate: afirmațiile făcute de Hristos sunt „ieșite din comun," dar în același timp sunt, în cuvintele lui G.K. Chesterton, „adevăruri care nu pot fi înăbușite."

Chuck Colson